

Kunstkritikk

Sally von Rosens märkliga varelser är en bild av oss själva

Hon visar hur kroppar organiseras av krafter.

Av Emet Brulin 10.03.26 Mini

Vissa av oss känner ibland att vi är för mycket huvud och för lite kropp, som huvudfotingar ungefär. För oss kan Sally von Rosens skulpturer verka lugnande. Med spetsiga extremiteter står hennes varelser till synes fasthållna mitt i steget, som offer för sin höga tyngdpunkt. De står uppstudsigt mot den gravitationskraft som väger på dem, eller så sitter de fräckt ner med grace.

On Three Legs

Sally von Rosen

Andréhn-Schiptjenko, Stockholm

26 februari — 2 april 2026

 Nyhetsbrev

 Dela

 Skriv ut

På Andréhn-Schiptjenko visar von Rosens sex bronsskulpturer från i år. *On Three Legs* är hennes första galleriutställning i Stockholm, men hon har tidigare haft både

soloutställningar i Tyskland och deltagit i flera gruppställningar, bland annat förra årets *Playa!* på Bonniers konsthall.

Vid ett snabbt ögonkast är det lätt att tro att von Rosens skulpturer föreställer mytologiska djur inspirerade av skalbaggar, rådjur eller spindlar. Men hon arbetar snarare i den antika tradition som i skulpturen ser en konst som varken bygger upp eller lägger till utan tar bort det överflödiga, renar materien till dess inre, inneboende form framträder. Detta ser man om inte annat genom att jämföra hennes tidigare verk – vars nästan måttlöst rundade kroppslighet rör sig mot det excessiva och vulgära – med dagens skira och urskrapade, mer abstrakta skulpturer.

De nya verken skildrar inte hudens skyddande yta eller en organisms helhet, utan musklernas råhet och de förvridande krafterna som verkar i materien. Lemmars rena slankhet, bukens tyngd i sig, muskelmassa och benknotor. Här finns ingen klassisk figuration att tala om, möjligen kvardröjande rester, men ändå känner man igen sig i bronsets mörker och formens flyktighet.

I mötet med de tre mindre skulpturerna *Posture (Two Legs) I-III*, alla gjutna i samma form fast med olika patina, vill jag sänka mig ner till deras höjd och känna hur massan böjs, ansamlas i vissa punkter och dras ut i andra. Hur de låter skallen rinna nedåt för att tunnas ut och försvinna med kroppen. Tyngden är däruppe och lättheten därnere, när motsatserna spelas mot varandra.

Von Rosens verk står egentligen stadig på egna ben, men hos Andréhn-Schiptjenko har socklar tillförts: tunn stålplåt, högar av illa skurna metallappar, trä av dålig kvalitet och gult skumgummi. Som för att påpeka att dessa varelser både är och inte är av denna värld, avgränsade från den, abstrakt upphöjda i sig själva, och samtidigt tillhörande vardagens, industrins och naturens materialitet.

Att verken liknar insekter eller djur är nog mest ett trick för att få fram ett mer djupliggande igenkännande som handlar om att ha huvudet fullt av digitala intryck och information. Genom att gestalta något bortom det synliga sätter von Rosen sina vassa extremiteter på att det finns många huvudfotingar med alltför flyktig kontakt med den sockel som skulle kunna grunda dem i världen. Att sitta med hennes varelser är att känna skallen sakta bli lättare och sjunka ner i kroppen.